השר של פרס על הסולם של יעקב

”ושב יעקב מבבל, ושקט ממדי”. המדרש, הרמב”ן, תרגום יונתן וההפטרה של ”כאריה ישאג” על המלחמה עם איראן, מקור אחר מקור

מאת הרב יוסף ביטון שליט״א

בפרשת ויצא יעקב אבינו יוצא מבית אביו, והשמש שוקעת לו פתאום. הוא לן לבדו בשדה, עשו מאחוריו ולבן לפניו. ובלילה הזה הקדוש ברוך הוא מראה לו סולם, ועליו, כך אומרים חכמינו, את כל המלכויות שעתידות לשלוט בבניו. כל אחת עולה, וכל אחת יורדת.

אני כותב את הדברים בשבוע שבו העולם כולו עסוק שוב בפרס, היא איראן של היום. איננו נביאים, ואין כאן תאריך ואין כאן קביעה על מדינה או על אדם. הרמב״ם מזהיר בהלכות מלכים שלא לחשב קצים. אנחנו קוראים את מה שכתוב, מקור אחר מקור, וכל אחד רואה בעצמו איך הדברים מתיישבים על המציאות.

השבוע הזה

לפי הדיווחים עד ה 18 בנובמבר 2026: נשיא איראן אמר ב 9 בנובמבר שהמנהיג העליון הורה לסיים את המצב של ״לא מלחמה ולא שלום״. משמרות המהפכה הודיעו שהם מסירים את ההגבלה שהטילו על עצמם בטווח הטילים. איראן מציבה שבעה תנאים לפתיחת מצר הורמוז ולחזרה לשיחות, וראש המשא ומתן שלה אמר ״הכדור עכשיו במגרש האמריקאי״. נשיא ארצות הברית כתב ״אנחנו לא צריכים הסכם עם איראן״.

באותם ימים שוגרו כטב״מים איראניים לעבר בסיסים אמריקאיים בבחריין ובכווית, מטוסים אמריקאיים תקפו אתר טילים של משמרות המהפכה באי קשם, ומכליות נפגעות במצר הורמוז כמעט בכל יום. ובגבול סוריה ולבנון תקף חיל האוויר משלוח נשק לחיזבאללה, שמקורו, לפי צה״ל, ככל הנראה באיראן.

וכדאי לזכור שני שמות. המבצע הראשון באיראן, ביוני 2025, נקרא ״עם כלביא״. המלחמה הנוכחית נפתחה בשבת, 28 בפברואר 2026, במבצע ״שאגת הארי״. שני השמות האלה, כפי שנראה, כתובים בפרשה ובהפטרה

של השבוע.

הסולם והשרים

> "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו"
>
> בראשית כח, יב

המדרש מגלה מי הם המלאכים האלה:

> "אמר רבי שמואל בר נחמן אלו שרי אמות העולם, דאמר רבי שמואל בר נחמן מלמד שהראה הקדוש ברוך הוא ליעקב אבינו שרה של בבל עולה שבעים עוקים, ושל מדי חמשים ושנים, ושל יון מאה ושמונים ושל אדום עולה ולא יודע כמה"
>
> ויקרא רבה כט, ב

ובפרקי דרבי אליעזר הדברים כתובים בבהירות עוד יותר גדולה:

> "והראהו הקדוש ברוך הוא ארבע מלכיות מושלן ואובדן, והראהו שר מלכות בבל עולה שבעים עוקים ויורד, והראהו שר מלכות מדי עולה חמשים ושנים עוקים ויורד"
>
> פרקי דרבי אליעזר, פרק לה

"מושלן ואובדן". הקדוש ברוך הוא הראה ליעקב איך המלכויות שולטות, והראה לו גם איך הן נאבדות. ומדי היא פרס. הרמב"ן על הפסוק כותב זאת בשם המלא:

"הראהו ממשלת ארבע מלכיות ומעלתם וירידתם, וזה טעם 'מלאכי אלהים', כמו שנאמר בדניאל 'שר מלכות יון' 'ושר מלכות פרס', והבטיחו כי הוא יתעלה יהיה עמו בכל אשר ילך ביניהם וישמרנו ויצילנו מידם"

רמב"ן, בראשית כח, יב

"האיל אשר ראית בעל הקרנים מלכי מדי ופרס"

דניאל ח, כ

מדי ופרס הם מלכות אחת. ובספר עזרא כתוב "באחמתא בבירתא די במדי מדינתא" (עזרא ו, ב). אחמתא, הבירה של מדי, היא העיר חמדאן שבאיראן של היום, ושם, לפי המסורת, נמצא עד היום קבר מרדכי ואסתר. יעקב אבינו ראה בלילה ההוא את השר של המלכות שיושבת היום באיראן. עולה, ויורד.

ובעל הטורים מוסיף רמז:

"עלים [ויורדים] בגימטריא בבל מדי יון ורומי"

קיצור בעל הטורים, בראשית כח, יב

לכל מלכות יש מספר של שליבות. היא עולה, ויש לה רגע שבו היא יורדת. והכוח של המדרש אינו במספר, שאין לחשב ממנו שנים. הכוח הוא במילה "ויורד".

השר של פרס ברקיע

בספר דניאל המלאך מספר לדניאל מדוע התעכב, ושם אנו רואים מה עושה השר של פרס למעלה:

"ושר מלכות פרס עמד לנגדי עשרים ואחד יום והנה מיכאל אחד השרים הראשנים בא לעזרני ואני נותרתי שם אצל מלכי פרס"

דניאל י, יג

"נלחם עמדי ברקיע, כששואל ארך מלוכה לפרס לשעבד אתכם"

רש"י שם

"לשתק את שר פרס שבשמים"

רש"י שם, על "ואני נותרתי שם"

"ואין אחד מתחזק עמי על אלה כי אם מיכאל שרכם"

דניאל י, כא

השר של פרס עומד ברקיע ומבקש דבר אחד, "ארך מלוכה", עוד זמן ועוד הארכה, וכל זה "לשעבד אתכם". ומולו עומד "מיכאל שרכם", השר של עם ישראל. לפני כל מלחמה למטה יש מלחמה למעלה, ומה שאנו רואים בחדשות הוא הצל של מה שמתרחש שם. ואותו מיכאל חוזר בסוף הספר:

"ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העמד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר"

דניאל יב, א

שימו לב למילים "עת צרה". עוד מעט נמצא אותן אצל יעקב.

ושקט ממדי

נחזור לסולם. יעקב רואה את השרים עולים ויורדים, וכשהוא רואה את אדום עולה ואינו יורד, הוא נבהל:

> "באותה שעה נתירא יעקב אבינו, אמר אפשר שאין לזה ירידה, אמר לו הקדוש ברוך הוא: ואתה אל תירא עבדי יעקב, אפלו הוא עולה ויושב אצלי משם אני מורידו"
>
> ויקרא רבה כט, ב

> "אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'"
>
> עובדיה א, ד

והקדוש ברוך הוא עונה ליעקב בפסוק מירמיהו:

> "ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד"
>
> ירמיהו ל, י

והמדרש פותח את הפסוק הזה מילה אחרי מילה:

> "ושב יעקב מבבל, ושקט ממדי, ושאנן מיון, ואין מחריד מאדום"
>
> ויקרא רבה כט, ב

ארבע מילים בפסוק, ארבע מלכויות. "ושב" מבבל. "ושאנן" מיון. "ואין מחריד" מאדום. ובאמצע: "ושקט", ממדי. השקט מפרס כתוב בתוך הפסוק, והמדרש הוא שאמר זאת.

ועל "כי הנני מושיעך מרחוק" מביא המדרש את הפסוק "מארץ רחוקה באו אלי מבבל", והמצודת דוד מפרש:

> "כי אני הוא המוכן להושיעך ולגאלך מארץ מרחק ממקום שאתה שם"
>
> מצודת דוד, ירמיהו ל, י

המלחמה הזאת מתנהלת כאלף וחמש מאות קילומטר מגבולנו: במצר הורמוז, באי קשם, במפרץ. "מושיעך מרחוק".

ושלושה פסוקים קודם לכן, הפסוק שכל אחד מכיר:

> "הוי כי גדול היום ההוא מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע"
>
> ירמיהו ל, ז

> "וזה יהיה במלחמת גוג ומגוג שתהיה לפי שעה צרה לישראל וכן נאמר בנבואת ישעיהו חבי כמעט רגע עד יעבור זעם ונאמר בנבואת דניאל והיתה עת צרה אשר לא נהיתה"
>
> רד"ק שם

הרד"ק מחבר את "עת צרה" של יעקב אל "עת צרה" של דניאל, ושם עומד מיכאל, אותו שנלחם בשר של פרס. ושני הפסוקים נחתמים באותו אופן: בירמיהו "וממנה יושע", ובדניאל "ובעת ההיא ימלט עמך". והרד"ק מוסיף "לפי שעה". הצרה היא לשעה. ועל סוף הפסוק:

> "ומאז והלאה ישב יעקב בשובה ונחת והשקט ושאנן ולא ימצא עוד מי יחרידו"
>
> מצודת דוד, ירמיהו ל, י

הרד"ק מדבר על מלחמת גוג ומגוג. אינני קובע מה מתרחש היום ואיזו מלחמה זו. אני מראה מה כתוב.

לא האמין ולא עלה

ובאותו מדרש יש דבר קשה, ולדעתי הוא נכתב בשבילנו:

> "אמר הקדוש ברוך הוא ליעקב אף אתה עולה, באותה שעה נתירא יעקב אבינו ואמר שמא חס ושלום כשם שלאלו ירידה אף לי כן, אמר לו הקדוש ברוך הוא: ואתה אל תירא, אם אתה עולה אין לך ירידה עולמית, לא האמין ולא עלה"
>
> ויקרא רבה כט, ב

ורבי מאיר דורש על כך את הפסוק בתהלים:

> "בכל זאת חטאו עוד ולא האמינו בנפלאותיו"
>
> תהלים עח, לב

> "אמר לו הקדוש ברוך הוא אלו האמנת ועלית עוד לא ירדת, ועכשיו שלא האמנת ולא עלית עתידין בניך שיהו משתעבדין בארבע מלכיות בעולם הזה"
>
> ויקרא רבה שם

יעקב אבינו ראה שכל מי שעולה, יורד, ולכן פחד לעלות. והקדוש ברוך הוא אמר לו שאצלם יש ירידה, ואצלו "אם אתה עולה אין לך ירידה עולמית". ההבדל בין המלכויות ובין יעקב הוא האמונה. מלכות שעולה בכוחה שלה, יורדת. מי שעולה באמונה, אינו יורד.

אני יודע שרבים מפחדים בימים האלה. ״לא מלחמה ולא שלום״, וכל יום משהו אחר. ומה שאמר הקדוש ברוך הוא ליעקב בלילה המפחיד ביותר שלו נאמר גם לנו: ״ואתה אל תירא״. ויותר מזה: לעלות. לכל אחד מאיתנו יש סולם, ושליבה אחת השבוע היא כבר עלייה.

לבן הארמי

והאויב של הפרשה הוא לבן.

> ״ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט״
>
> דברים כו, ה

> ״לבן בקש לעקר את הכל כשרדף אחר יעקב, ובשביל שחשב לעשות חשב לו המקום כאלו עשה, שאמות העולם חושב להם הקב״ה מחשבה כמעשה״
>
> רש״י שם

לבן ביקש ״לעקר את הכל״, ובפועל לא עשה דבר. רק חשב. ובכל זאת התורה כותבת ״ארמי אבד אבי״, כאילו עשה, כי אצל אומות העולם הקדוש ברוך הוא מחשיב את המחשבה כמעשה. ארבעים ושבע שנה משטר אחד אומר בגלוי שהוא מבקש למחוק את ישראל, ובונה לשם כך תוכנית. רש״י מלמד אותנו איך הקדוש ברוך הוא רואה מחשבה כזאת.

ויעקב מתאר את המשא ומתן עם לבן:

> ״ואביכן התל בי והחלף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע עמדי״
>
> בראשית לא, ז

"מנים. לשון סכום, כלל החשבון והן עשיריות; למדנו שהחליף תנאו ק' פעמים"

רש"י שם

מאה פעמים החליף לבן את התנאים. השבוע שמענו על שבעה תנאים, על "הכדור במגרש האמריקאי", על הסכם ועל בלי הסכם. אינני אומר מי לבן. אני אומר מה למד יעקב אחרי עשרים שנה בבית לבן: על התנאים של לבן אי אפשר לסמוך. יעקב סומך על משפט אחד, "ולא נתנו אלהים להרע עמדי".

ובלילה הקדוש ברוך הוא בא אל לבן:

"ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלם הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע"

בראשית לא, כד

"כל טובתן של רשעים רעה היא אצל הצדיקים"

רש"י שם

ולבן עצמו מודה בכך:

"יש לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע"

בראשית לא, כט

באותו משפט עצמו. "יש לאל ידי לעשות עמכם רע", יש לי כוח. ומיד: "ואלהי אביכם אמש אמר אלי". האויב מתרברב בכוחו, וברגע הבא מודה שמישהו עוצר אותו בלילה. וכשמטהרן מודיעים שהם מסירים את ההגבלה על טווח הטילים, ראוי לזכור את לבן.

והסיפור עם לבן נגמר בלי שלום ובלי מלחמה, בגל של אבנים באמצע:

> "עד הגל הזה ועדה המצבה אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה"
>
> בראשית לא, נב

אתה לא עובר אליי, ואני לא עובר אליך. "לא מלחמה ולא שלום". כך נפרדו יעקב ולבן.

לבן הוא בלעם

ועכשיו נגלה מי הוא לבן. בתרגום יונתן על השליחים שבלק שלח לבלעם כתוב:

> "ושדר עזגדין לות לבן ארמי הוא בלעם דבעא למבלוע ית עמא בית ישראל"
>
> תרגום יונתן, במדבר כב, ה

ושלח שליחים אל לבן הארמי, הוא בלעם, שביקש לבלוע את עם בית ישראל. לפי התרגום, בלעם הוא לבן של הפרשה שלנו. מי שרדף אחרי יעקב "לעקר את הכל" חזר בשם אחר כדי לקלל את בני יעקב. וזה מה שיצא מפיו:

> "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה"
>
> במדבר כג, כד

"הן עם כלביא יקום". כך נקרא המבצע הראשון באיראן. המילים של המבצע הן המילים של בלעם, והקללה שלו נהפכה לברכה. ורש"י מגלה מה פירוש "עם כלביא":

"כשהן עומדין משנתם שחרית, הן מתגברין כלביא וכארי לחטף את המצות, ללבש טלית, לקרא את שמע ולהניח תפלין. לא ישכב: בלילה על מטתו עד שהוא אוכל ומחבל כל מזיק הבא לטרפו, כיצד, קורא את שמע על מטתו ומפקיד רוחו ביד המקום, בא מחנה וגיס להזיקם, הקב"ה שומרם ונלחם מלחמותם ומפילם חללים"

רש"י, במדבר כג, כד

"בא מחנה וגיס להזיקם, הקב"ה שומרם ונלחם מלחמותם". עם כלביא הוא עם שקם בבוקר כמו אריה למצוות, ובלילה קורא קריאת שמע על מיטתו ומפקיד את נשמתו ביד הקדוש ברוך הוא. וכשבא צבא להזיק לו, הקדוש ברוך הוא נלחם את מלחמותיו.

"כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו מברכיך ברוך וארריך ארור"

במדבר כד, ט

"כתרגומו, יתישבו בארצם בכח וגבורה"

רש"י שם

כי הוא ישאג

והמבצע השני נקרא "שאגת הארי". ובהפטרה שהספרדים קוראים בשבת פרשת ויצא כתוב:

"אחרי ה' ילכו כאריה ישאג כי הוא ישאג ויחרדו בנים מים. יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשור והושבתים על בתיהם נאם ה'"

הושע יא, י עד יא

מי ששואג כאן הוא הקדוש ברוך הוא, "כי הוא ישאג". והרד"ק:

"כמו האריה שישאג שיתאספו החיות אליו כי הוא מלך החיות כן יאספו בני ישראל לקול שאגת האל יתברך"

רד"ק, הושע יא, י

המבצע נקרא "שאגת הארי", והרד"ק כותב "שאגת האל". והשאגה הזאת באה לאסוף את הבנים: "ויחרדו בנים מים". ובתרגום יונתן:

"ויתכנשון גלותא ממערבא"

תרגום יונתן, הושע יא, י

"זאת אעשה להם בבוא זמן הגאולה בימי המשיח ילכו אז אחרי ה' אל ארצם"

מצודת דוד שם

"ואתיבינון בשלם לבתיהון"

תרגום יונתן, הושע יא, יא

הנביא אומר שהאריה האמיתי הוא הקדוש ברוך הוא, ושהשאגה שלו היא קריאה לבנים לחזור הביתה, ״ממערבא״, מן המערב. ״ואתיבינון בשלם לבתיהון״, ואחזיר אותם בשלום לבתיהם. ואני חושב על כל המשפחות שביתן נפגע מטיל, ועל כל מי שעוד לא חזר הביתה.

> ״אריה שאג מי לא ייירא אדני ה׳ דבר מי לא ינבא״
>
> עמוס ג, ח

והאשכנזים קוראים בשבת הזאת הפטרה אחרת מאותו נביא, והיא נחתמת בפסוק שכל לוחם צריך לשמוע:

> ״אשור לא יושיענו על סוס לא נרכב ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו אשר בך ירחם יתום״
>
> הושע יד, ד

> ״לא נבקש עוד עזרת אדם, לא מאשור ולא ממצרים... ולא נאמר עוד: למעשה ידינו. שהם אלהינו: אשר בך. לבדך תהיה תקותנו״
>
> רש״י שם

אנחנו מכירים טובה לכל חייל ולכל טייס, ולכל מי שעומד לצדנו בעולם. ושתי ההפטרות אומרות דבר אחד. אצל הספרדים, ״כי הוא ישאג״. אצל האשכנזים, ״ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו״. השואג הוא הקדוש ברוך הוא.

אין פגיעה אלא תפלה

יעקב אבינו, בפרשה שלנו, הוא שתיקן את תפילת הלילה:

"יעקב תקן תפלת ערבית, שנאמר: ויפגע במקום וילן שם, ואין פגיעה אלא תפלה"

ברכות כו ע"ב

"סולם בגימטריא קול שקול תפלת הצדיקים הוא סולם למלאכים לעלות בו... לכך כל מי שמכוון בתפלתו הסולם שלם בשליבותיו ויכולים לעלות בו"

קיצור בעל הטורים, בראשית כח, יב

סולם, ס׳ ו׳ ל׳ ם׳, מאה שלושים ושש. קול, ק׳ ו׳ ל׳, מאה שלושים ושש. כל העולם מדבר בימים האלה על "פגיעות": פגיעה במכלית, פגיעה במכ"ם, פגיעה בבסיס. והגמרא אומרת "אין פגיעה אלא תפלה".

קבלו על עצמכם השבוע את מה שרש"י קורא "עם כלביא": לקרוא קריאת שמע על המיטה בכוונה, ולהפקיד את הנשמה ביד הקדוש ברוך הוא. ומי שיכול, תפילת ערבית אחת בכוונה מיוחדת, או פרק תהלים אחד בלילה, על החיילים ועל כל עם ישראל.

האבנים שרבו

וכשיעקב שוכב לישון באותו לילה, הוא לוקח "מאבני המקום":

"וישם מראשותיו. עשאן כמין מרזב סביב לראשו, שירא מפני חיות רעות; התחילו מריבות זו את זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו וזאת אומרת עלי יניח; מיד עשאן הקב"ה אבן אחת"

רש"י, בראשית כח, יא

”מלמד שנתקבצו כל אותן אבנים למקום אחד, וכל אחת ואחת אומרת: עלי יניח צדיק זה ראשו. תנא: וכולן נבלעו באחד”

חולין צא ע״ב

”ונעשו כלן אבן אחת להודיעו שכלם עתידין להיות גוי אחד בארץ, שנאמר: ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ”

פרקי דרבי אליעזר, פרק לה

יעקב בסכנה, חיות רעות מסביב, והאבנים רבות ביניהן. כל אבן אומרת ״עלי יניח צדיק את ראשו״. ורק כשנעשו אבן אחת, יכול יעקב לישון, לחלום ולראות את הסולם. אינני אומר מי צריך לעמוד בראש. בימים שבהם מרכיבים ממשלה, אני אומר שכל זמן שכל אבן אומרת ״עליי״, אין סולם. כולנו צריכים להתפלל שנהיה אבן אחת, ״גוי אחד בארץ״.

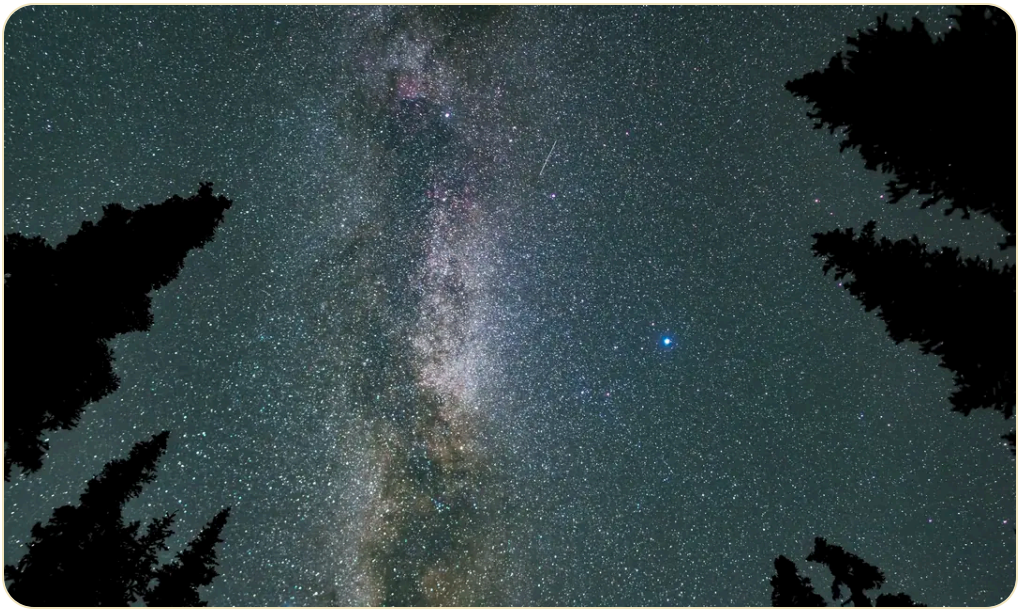

”וילן שם כי בא השמש”

המלאכים שבאים לקראתו

בעל הטורים מגלה שהמילים "מלאכי אלהים" באות פעמיים בפרשה, בתחילתה ובסופה:

> "מלאכי אלהים ב' דסמיכי. הכא ואידך ויפגעו בו מלאכי אלהים"
>
> קיצור בעל הטורים, בראשית כח, יב

> "ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים"
>
> בראשית לב, ב עד ג

> "מלאכים של ארץ ישראל באו לקראתו ללוותו לארץ"
>
> רש"י שם

> "מחנים. שתי מחנות, של חוצה לארץ שבאו עמו עד כאן ושל ארץ ישראל שבאו לקראתו"
>
> רש"י שם

ויש כאן רמז יפה. הפרשה נפתחת ב"ויפגע במקום", יעקב פוגע, כלומר מתפלל. והיא נחתמת ב"ויפגעו בו מלאכי אלהים". בתחילה יעקב פוגע במקום, ובסוף המלאכים פוגעים בו, באים לקראתו כדי להחזיר אותו הביתה. מי שפותח בתפילה, המלאכים יוצאים לקראתו בסוף הדרך.

בשבילך רחל

ובפרשה שלנו עושה רחל דבר שאין כמוהו:

"וכשראתה רחל שמכניסין לו לאה אמרה: עכשו תכלם אחותי, עמדה ומסרה לה אותן סימנים"

רש"י, בראשית כט, כה

ובמדרש איכה רבה, כשבית המקדש חרב וישראל גלו, באים האבות ומשה רבנו לבקש רחמים על הבנים, ובקשתם אינה נענית. ואז קופצת רחל אמנו לפני הקדוש ברוך הוא:

"ומה אני שאני בשר ודם עפר ואפר לא קנאתי לצרה שלי ולא הוצאתיה לבושה ולחרפה, ואתה מלך חי וקים, רחמן, מפני מה קנאת לעבודת כוכבים שאין בה ממש"

איכה רבה, פתיחתא כד

"מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא ואמר, בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן"

שם

"כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם"

ירמיהו לא

רחל נענתה בזכות שוויתרה לאחותה. וזה בדיוק מה שלימדו אותנו האבנים של יעקב. ובשני המקומות אותה מילה: בהפטרה "ויחרדו בנים מים", ואצל רחל "ושבו בנים לגבולם". הבנים חוזרים, בזכות האחדות.

כאדם שמניף על בנו

התחלנו בלילה של יעקב, בסכנה, כשחיות רעות סביבו. ועל אותו לילה אומרת הגמרא:

”בעו לסכוניה, מיד והנה ה׳ נצב עליו. אמר רבי שמעון בן לקיש: אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו, כאדם שמניף על בנו”

חולין צא ע״ב

ביקשו לסכן אותו, ומיד ״והנה ה׳ נצב עליו״. ריש לקיש אומר שאלמלא היה הדבר כתוב, אי אפשר היה לומר אותו: כמו אב שעומד מעל בנו הישן ומניף עליו. ורש״י על ״נצב עליו״ כותב מילה אחת, ״לשמרו״. בלילות האלה, כשאנחנו הולכים לישון, מישהו עומד מעלינו.

ואני חוזר ואומר דבר ברור. אינני נותן תאריכים ואינני אומר מה יקרה. הכוח הוא בפסוקים עצמם, ומה שבידינו הוא תורה, תפילה, אמונה ואחדות.

”והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך”

בראשית כח, טו

ומי שמבקש ברכה ותפילה, לו ולבני ביתו, מוזמן לשלוח אליי את שמו ואת שם אמו, ואתפלל עליו בעזרת ה׳.

יהי רצון שנזכה לראות ״ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד״, ברחמים, בגאולה השלמה, במהרה בימינו, אמן.

מקורות

בראשית כח, יא ורש״י שם; כח, יב ורמב״ן וקיצור בעל הטורים שם; כח, יג ורש״י שם; כח, טו; כט, כה ורש״י שם; לא, ז ורש״י שם; לא, כד ורש״י שם; לא, כט; לא, נב; לב, ב עד ג ורש״י שם · במדבר כב, ה ותרגום יונתן שם; כג, כד ורש״י שם; כד, ט ורש״י שם · דברים כו, ה ורש״י שם · הושע יא, י עד יא ורד״ק, מצודת דוד ותרגום יונתן שם; יד, ד ורש״י שם · ירמיהו ל, ז ורד״ק שם; ל, י ומצודת דוד שם; לא · עובדיה א, ד · עמוס ג, ח · תהלים עח, לב · דניאל ח, כ; י, יג ורש״י שם; י, כא; יב, א · עזרא ו, ב · ברכות כו ע״ב · חולין צא ע״ב · ויקרא רבה כט, ב · פרקי דרבי אליעזר, פרק לה · איכה רבה, פתיחתא כד